

„Madame Butterfly“ „OL“ 8. I 1945

esietendus „Estonias“



Stseen operist „Madame Butterfly“. Butterfly (E. Maasik) oma pojakese ja Suzukiga (H. Reilas)

Puccini oopereid „Boheemi“, „Tosca“ ja „Madame Butterfly“ oleme näinud kõiki oma teatrilaval ja neist viimane andis taas vastse esietenduse „Estonias“.

Seekordne „Madame Butterfly“ on olulistes joontes varemnähtud lavastuse kordamine. Jüri Roosaar tõestas nüüdki oma lavastamistublidust ja pakkus teatriküllastajale nauditavalt meeldejäädavat V. Haasi värviküllased lavapildid olid kujundatud idamaise soojuse ja hea maitsekusega. S. Vasmuthi kostüümid nende raamis mõjusid üldiselt küllalt stiilühiltselt ja nimetatud debüteerimist „Estonia“ laval võib hinnata küllalt lootustandvaks.

Kandvas madame Butterfly osas nägime nagu varemaltki E. Maasikut. See oli hästi kunstiküps tõlgitus. Kogu operi draamaatilise pinge on keskendatud sellele väikesele jaapani „libli-

kale“, kelle kuju kasvab lapselikust rõõmutundest sügavaima traagikani. E. Maasik lõi siin nauditavalt esile pideva tõusujoone, nüansseerides haarava siirusega madame Butterfly sügavaid õnne- ja kurbusehetki.

Head olid ka Linkerton (M. Taras) ja konsul Sharpless (G. Taleš). Neist esimene ilmutas Linkertonina rohkem heasüdamlikku peremeheõigust, kui laskis tunda oma eksootikast haaratud olekut ja seiklushimust kihutatud kirge. Näitleja ei pääsnud siin küllalt maksvusele egoistliku südamevallutajana. G. Taleš oma osas andis kõigiti soliidse ja elukogemustest tasakaaluka konsuli.

H. Reilase mäng Suzuki osas ta kerdus pidevasse hädisesse olekusse. Arvestades näitleja väheseid lavakogemusi võiks loota tulevikus ometi julgemat ja nüansseeritumat esinemist. A. Aasma teemajapidaja Gorona täi-

tis üldiselt korralikult oma ülesandeid ja T. Puks onu Bonzona oli hästi efektne oma needmisraevus. Kiitus ka väikesele Murele. Täissaal avaldas sooja kiitust.

— sk

Peakujuga seotud muusikaline osa anti edasi tudentantsi tavavalt. Laululiselt viis Elsa Maasik oma osa läbi muusikalise meeldivusega, kõites elamussitra mänguga. Ta oskas anda tavavaid kõrgpunkte ja esile tõsta kontrastseid elamumomente.

Hea muusikalise kujunduse sai Linkertoni osa Martin Tarase iskus. Algul küll vahest veel kuidagi kobav ja kindlusetu, ent hiljem saavutas ta veenva ja tugeva muusikalise kooskõla, mis kõigiti köitis.

Teenija Suzuki osas esines Helmi Reilas. Ta laulis oma osa tagasihoidlikult, kuid paiguti meeldivalt. Ettekandes esines aga ka puudusi ja komistusi.

Silma paistis Georg Taleš Sharplessina. Ta kujundas oma osa muusikaliselt nauditavalt. Ka Ants Aasma teemajapidaja Gorona pakkus rahuldust.

Ooperi orkestraalne algus oleks võinud olla selgem, ka tekkis algul ansambli intonatsiooniline ebaühtlus, mis aga peatselt kadus. Paiguti esinenud rütmi langused ja nõtkused ei tulnud kasuks, kuna Puccini on eriti peenetundeline pideva rütmilise liikumise ja ilmekuse poolest.

Kirill Raudsepp debüteeris pideva tähelepanu ja kontsentratsiooniga.

V. T.